

AKATAPPA

Eylül 2012 - Sayı 153

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Sedat UMRAN

HEYKELİN DÜŞÜ

Heykelimi kendim yaratacağım
Koyacağım meydanın orta yerine
Ruhuna bol sevinç katacağım,
Şimşek parıltısı gözlerine

Gururu taç yapıp takacağım
Heykellerin en yalnız en garibi
Emellerini dikip kuleler gibi
Uzaktan şaşarak bakacağım

Küçük İSKENDER

SUÇU FORMATLAMA CİHAZI

*'Boşluklar
tabiatın mizacına aykırıdır'*

Star Trek VI

Günahın başını kaçırdım Bana gövdesi de yeter
Bol şekerli uyku hapları, dijital mavi, huysuz ejder:
Birbirinden bağımsız zulüm ve hız takviyeleri

Oryantal kız tavsiyeleri yahut son kertede büyük zayıf:
Bunların adlarını sıraladım kâğıtlara, boşaltılmış evlere
İçeri biri, içime bir böcek baktı Yüzlerini çıkartmadım
Durdular Karanlığın kararlı gücüyle kudurdular
Şimdi artık ciddiyet yekpare katliamdır
Kırdım birden kendimi belimden İkiye bölündüm
Bir yanımla reflekstem Öte tarafımla ölümdüm

Çocuklar çok eşlidir: Savunmamda bunu söyledim
Bir köpek gibi ısırırken bizi ölüm
Bizi bir köpek gibi ısırırken ölüm
Dörde böldüm kendimi yüzümden Bu nasıl şenlik
Siz hüziinde dolanadurun Bana gövdenin hangarı da yeter

Osman Serhat ERKEKLİ

DARULACEZE

Yıldızların belki tanrıların da acizler kapısından haberi yok
Zaten acizler de kefen gibi beyaz gecelikler içinde artık
yıldızları göremiyor
Genç ve sağlıklı idik biz de bir zamanlar
Köylerde o iri yıldızları kendi gözbebeğimiz sanırdık
Şimdi kara kapaklarla örttüler kalbimizi ve beynimizi
Buraya her gelenden sigara ve para ve selam istiyoruz
Kimimizin kolu kimimizin bacağı yok ama hepimizin
kalbi var
Ne yıldızlar selam veriyor artık ne tanrılar
Kendimizi Dünyada unuttuk Dünya da unuttu bizi çoktan
Yaşıyoruz yaşamak buysa hiç yoktan

21-22 Temmuz 2012

Serdar ÜNVER

SARDUNYALI ŞİİR

Adı Sardunya olan
bir şiire çalışıyorum. Öylesine...
İyi başlamadı ve doğrusu umudum yok.
Adını baştan koyduğum ilk şiir
olmasının ötesinde bir özelliği de yok zaten.
Olmayan evimin olmayan balkonunda
sardunya falan da yok üstelik...
Yırtıp attığım onlarca şiirden biri olacak belli ki.
Ayrıca, şiirin adı Karnabahar da olabilirdi sözgelimi.
Ne sardunya alınırdı buna
ne karnabahar övünürdü.
Ve ben bu kez
"Şiirin adı feşmekan da olabilirdi sözgelimi." derdim.

Ama yine de, sanırım,
şiir biter bitmez soracağım kendime:
- Neden adı Sardunya?

Sardunya da ben de bunu bilmeyeceğiz!

Fatih Akça, Necati Albayrak, Nilüfer Altunkaya, Suat Kemal Angı, Özgür Ergün Bayram, Nur Bilgin, Taner Cindoruk, Hüseyin Avni Cinozoğlu, Ünsal Çankaya, Onur Çeğil, Ergül Çetin, Oresay Özgür Doğan, Arif Erguvan, Osman Erkan, Osman Serhat Erkekli, Sertaç Gereç, Tayfun Gerz, Mehmet Girgin, Senem Gökel, Abuzer Gülpınar, küçük İskender, Adil İzci, Korkut Kabapalamut, M. Sinan Karadeniz, Mahir Karayazı, Saniye Kısakürek, Özge Kocatürk, Erhan Mımdız, Bilal Nergizli, İbrahim Oluklu, Mine Ömer, Mehmet Özceylan, Pelin Özer, Türker Özşekerli, Onur Sakarya, Mustafa Burak Sezer, Sıtkı Sıyrılmış, Abdurrahman Şenel, Ahmet Tahta, Serkan Türk, Sedat Umrar, Serdar Ünver, Şeyda Üzer, Ali Varol, Fethi Yıldırım, Hakan Yirik, Reha Yünlüel.

SERSEM BABA

her şey aldatıcı
bu güneşin saçlarını denize sokması
göz kapaklarının yanması böyle
sanki beni bulamayacaklar
saklandığım yerden
gibi
aslında bu gemiler
bu gemiler de birer kara parçası

çok sersemim
baba değilim
kanununun veziri gibi
sarayı terk etmedim
ben bu dünyaya geldiğimde
aniden terk edildim
dalgaların turnaklarına değen rüzgâr tanesi
geceleri çiçekleri sulayan nem tanesine
benzemem
ben sersemim baba değilim

bazı şeyler ben üzüldüğüm için düzelsin
ben bir yerlerde yaşıyorum
bir yerlerde yaşamama izin verilsin
bu hücrelerin daha fazla büyümemesini
tercih ederim
kelebeklerin kanatları büyüsün
ben sersemim baba değilim

hep aldatıcı şey
isimleri mi değişmiş yalnızca
yapılmış bozulmuş tamir edilmiş
kemikleri olanlar ya da kemikleri olmayanlar
tabii ki olmamışlar
hiç ara vermeden yaşanmış bu
ışıkların altında ya da
değil ışıkların altında
azıcık bile ara vermeden

bütün muavinler şoför mü olmak ister
bir ihbarda bulunmak istiyorum
asılsız bir ihbarda
balon patlayınca ağlayan çocuklardanım
en güzel katlama yöntemini buldum
buruşturup atıyorum
sersemim
oyuncağıma bakmaya gidiyorum
pamuktan bir balyozla kırılıyorum

hiç tükenmeyen yok
bir bardak sıcak çay
içilmediğinde bir bardak soğuk çay oluyor
sokak lambaları gündüzleri dinleniyor
evlerin önüne su konuyor kediler için
bazı elbiselerin fermuarları var
belki de bir başına barda oturmak sonuçtur

→

BOKTANTİNOPOLİSLİ AHMETLER

-orda bir Ahmet var tıkla-

Sanırsın herkes pişman bir o yıldız
Sanırsın gıdığında yetmiş iki dilden bir öpücük
Kusmanın katmerlisi bu köprüden öbürüne
Dünyalığı yerinde mecaz
Balığı balık rakısı rakı
Aştan da anlıyor deyyus
Yakası küflü ruj

Ahmet aklında bir Ahmet'in
Üfler durur otofaneleri
Akşamı bekleyip karanlıkta boşalır
Gülüştü ayartmaya gırmatacı oğlanları
Küçük harfle girer denize
Parçalı donunda Selimiye Kışlası
Güdümsüz arzular peşinde üçlü
Her biri diğerinden Ahmet
Çıksa yataklardan hızlı
Lalesi Lalelide bir fahişe
Hemi de Ahmetlere beleş

İnce doğranmış limonlarla anılır şimdi
En işlek tramvayın gölgesinde
Abartılmış kasıkları ve intiharı seven
Kalabalık seyrinde caddelerin
Ölebilir de güpegündüz
Teşvikiye imamı aldırılmaz buna

Doymamış boşluklarında yeryüzünün
Gizil kalmış nice Ahmet var
Beden alfabetiyle bir kol üçüncü parmak
Sürçtüğü yerden kıvılcımlı sultan amenna
Tarih aşırıp durur cariye dudağından
Hadım kelimesinde bir anlıkla cilveli
Yürüyüp baştan sona
Aydınlatacak cümle ahaliyi

Ve aldanır bu şiire kafa yoracaklar
Kere üç
Kere iki
Kere sonsuz
Kere değilse eğer Ahmet dedikleri

çok sersemim
baba değilim
gökkuşağında olmayan bir rengim
esmerim
kaldırımdaki yaşlı teyzeler
yüzünden hızlı yürüyemedim
artık çıkmıyorum ağaçlara
çocuk da değilim

pek yok
azaldığımız ve çoğaldığımız akşamlar
yaşarken bütün kokan yanaklarımı
öpseniz de vedalaşsak padişahım

İNANIR MISIN

ben büyük bir yalanım desem inanır mısın
kör bir balıkçının uydurduğu troya'dan arta kalan bir masal,
antik tiyatronun duvarına kazınmış kabartma
kaybolmuş mutluluğun yıldızına bakan öylece.

ben büyük bir yalanım desem
düşle gerçek arasında bir anlık bir yanılısama
bir düştü seninle yaşadıklarım desem inanır mısın
hoş sayıklamalarıydı hasta bir ruhun
aklımdan geçerken ruhumun yapraklarını
ıslatan düş bulutlarıydı onlar
senin gözyaşların gibi sahici damlalar
barındıramazlar içlerinde desem
dudaklarımdaki ıslaklık söğüt yaprağını
dişlerimin arasında ezdiğim içindir
damağımda dağılan bu yeşil tadı
seni öptüğüm için değil desem.

ben yarım kalmış bir şarkıyıym desem
radyoda çalınırken birdenbire susan
oysa şarkı devam eder bellekte bir süre
ben bu yarım kalmış şarkının
bellekte süren son izleriyim desem.

ben, tavan arasında yıllar sonra bulunan
büyük bir romanın kırık dökük son sayfalarıym desem
genç araştırmacının kalbini nasıl çarptırırdı kim bilir,
ancak bir farkla ki yazarın son yapıtlarında
büyük bir bellek boşluğu görülüyor
gogol'un son yapıtlarındaki gibi.

ben büyük bir yalanım desem
kuyruklu bir bulut gibi göklerde dalgalanan
adıma aşk denir, sevgi denir mecburiyetten
belli bir yaştan sonra sevgi tutarsızlıktır desem
geç gelen tutarlılık kaygısı ya da kim bilir...
içimde bir kuş dikenli tellere çarpa çarpa can verir
seni seviyorum sözcükleri dökülürken dudaklarımda.
dikenli tellerinden ruhumun cansız,
titreyerek düşerdi yere nihayet, yaralı, baygın,
usulca düşerdi sessiz bir çığlıkla,
serenadı son bulurken canımın içindeki ten kafeste.

ben artık ölü bir şarkıyıym desem
her zaman seni sevmek zorunda olan biri
seni düşünmek, seninle yaşlanmak,
seninle ölmek zorunda olan biri
yanlışlarını bağışlamak için yazgılı bir ruh, çilekeş.

Özgür Ergün BAYRAM

BENZETTİM

Söker çivi çiviye
Fakat,
Koyulaştırır mavi maviyi.

TOHUM

annem 'beynimizdedir trenler' demişti
oysa uyku da düş de camları yumuşatmak için
rüzgârın kan dilinde bir atı olduğunu
taşlara bakarak öğrendim

annem 'beynimizdedir trenler' demişti
sanki ırmaklar dile geldi

bir gece bütün radyoları kirlettiler
en çok da sokaklar üzölmüş buna

bıyıklı adamlar ve onların parkaları;
gülün solgunluğu her evde aynı

anneme göre
dünya öpücüklerden bal yapmaktır

kimse gitmesin diye bastırdım burnumu cama
ben de annem gibi fesleğenlere çekmişim

ateşe sağır olmak yakışmaz ki
dünya yok olanın gürültüsüdür
avludan ses çıkmıyorsa
sessizlik en çok da çocuğa üşür

annem 'beynimizdedir trenler' demişti
durup bir saksıya alışmamız bundan

yeryüzü bir telgraf direğine bakıyordu
kış, zamanı yeterince çözmüş bir nalbur

bir derenin dilinden anlamaktı merhamet
kimse ekmeklerde korku sezmezdi

taşlar da gücenik öfkeyle bakana
herkes bir bakmaktır gözlüyor kanı

aşk diyorum ben, trenler gibi o da
bu dünyada her oda bir tohum sancısı...

Mine ÖMER

DAMLA ŞİİRLER

ÖĞLE SAATI

Uyuz ikindiler gibisin

Gözlerime baksan

İçim esniyor

DEONTOLOJİK BİR TEPKİ

Bir İntihal Suçlamasının İçyüzü ve Şiirsel Tutumlar Bütünlüğü

Oresay Özgür DOĞAN

Yaralarını ebemkuşağına sevdiliyor baldıran çocukları.

Beni intihal yapmakla suçluyorlar: Güya başkalarının şiirlerini, dizelerini orasını burasını oynayarak kendime aitmiş gibi gösteriyormuşum. Ben şiirsel bir suç işlememişim. Şiirsel kariyerimin en şatafatlı günlerini yaşadığım şu zaman diliminde, aklımı peynir ekmekle yemedim. İnceleyin şiirlerimi, intihal yaptığım iddia edilen şiirlerle bire bir uyuyorsa artık yazmayacağım. Hem neden yapacaktım ki? Ben, güven duygusu gelişmiş, grubu ve çevresi olan bir şairim.

Merhaba, kusura bakmayın sevgili okuyucular, tez canlılıkla söze girdim. Çünkü çok sinirliyim. Hiçbir şairin başına gelmesini istemediğim bir olayla: Alçak bir intihal suçlamasıyla karşılaşınca bir an yazıya nasıl başlayacağımı bilemedim. İstedim ki bu kötücül darbeyi sizinle paylaşayım, olayın iç yüzünü sizler de öğrenin ve bana hak verin.

Efendim, sevgili okurlarımın ve şair dostların bildiği gibi ben yaygın imgelerle bezeli dize kurmayı seviyorum. Malumdur: Dizeler, şiirin ruhuna dokunanlardır. Hem şiirde kaynak gösterilir mi kuzum, nedir bu anlamsızlıklar? Yaratıcılığımı karalamak isteyenleri şiir tanrısına havale ediyorum. Adam mı öldürdük, kimin şiirine kışt dedik!

İnanın bunları umursamıyorum, şiirleşmiş bir şair olarak vicdanen rahatım. Çünkü beni yok etmeye çalışanların komplosu, kompleksi amacına ulaşamayacaktır. Göreceksiniz: Birinci Sınıf Şairler Etik Kurulu'nda da aklanacağım. Bakalım o zaman kuru iftiracılar ne yapacak? İnanıyorum ki: Küçük esinlenmeleri acımasızca yerden yere vurarak, büyük ve zalim bir intihale çevirenler, şiir-şair kamuoyunun heybetli ürküsüne karşı sığınmak arayacaklardır.

Öncelikle, verilen örneklere gülmek elde değil... Örneğin, en son intihal aleviyle yakılan "Güvercin Odaları" şiirimi üniversiteyken yazmıştım. Yıllar önce yazdığım bir şiir, nasıl oluyor da bugün intihalleşiyor?

Bakin, lütfen bakın şu komediye: Suçlanmama konu, şair Bay Turna'nın "Yüksek Bilinç" şiirinden birkaç dize şöyledir: "Şahbaz ateşler yakıldı, ağır sızların ortasında / çürüdü kök ve demini almış ayna / eridi dil boncukları, kısas çarşısında." Bu da benim intihal merceği altına alınan "Dut Ağacı" şiirim estetik dizeleri: "Ateşler yakıldı, becerikli, bilincimin ortasına / ağır ağır yandı kök ve ayna / kesildi ak sütünden dilin perçemi hükümler avlusunda."

Şimdi dizeleri, manayı koparmayacak şekilde sökün ve konuşurun. Burada, şair Turna, verili vahşi düzen tarafından, çok sesli yaşama karşı başlatılan saldırıları ele alırken; ben, onun da ötesine geçerek üzerinde anlaşmış o düzenin yakıcı kaotik eyleminin bireysel ve toplumsal etkilerini bir potada ustalıkla eritiyorum. Benim buradaki şanssızlığım, Turna'nın her zaman yaptığı gibi atik davranarak şiirini benden önce yayımlamasıdır.

Bir de şair Bay Tavus Kuşu'nun "La Memoire" şiirine göz atalım, yani yine bir iftiraya. "Yorgun çağrışım bu hâller, çatlamış damar / yeryüzü cinneti olgunlaşmamış bu hüzünten / giderek soluklaşıyor boşluk, giderek korku." Ve benim "Anı ve Deniz" başlıklı sevgili şiirimden bir bölüm: "Dört başı mamur kötülüğü kucaklayan kelimeler, yorgun hâller / dünyasal cinnat

bu melankolik eda / her yerde hiçlik ve giderek ürkü / ah dilden döküldük söze duruyoruz."

Yorum yapmaya bile gerek görmüyorum. Bu mu intihal? Ayıptır ayıp! Üstelik bu bölümde ben dört dize yazmışım, Tavus ise üç. Bunun izahı şudur: Dil ötesi dil yolculuğuna çelme takmak... Boşuna demiyorum: Kindar eleştiri ve iftira uyum arayan acımasız bir baskıdır, diye. Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum: Gerçekte içi boşalmış uvertürler, şiirlerine suni solunum yapmaya çalışıyorlar. Bu bilici ölçütler, basit birkaç dizeyi esas alarak yaratı ve varoluş konusunda bana not vermeye kalkmasınlar. Yaratı bir kimliktir. Şiirlerim, birbiriyile uyum içinde çalışmış ayrıntılar toplamından ibarettir. İntihal de neymiş! Siz narin bir bünyenin ruhuna sinmiş duygudaşlık ve sempatinin inceliği hakkında ne biliyorsunuz ki? Ah, kör yalnızca işittiğini görmüş...

Maalesef şiir cemiyetinde karşı karşıya kaldığımız en önemli sorunlardan bir tanesi: Nitelikli göz sayısının az olmasıdır. İnsancıl olmalar dansı için susmalar doğuran şiirlerimin, zamanı geldiğinde ilgilerden payına düşeni alması, alacak olması, bazıları ürkütmişe benziyor. Dizelerimin, imgelerimin tutkunun hayatla barışık yaşamaya için ruhtan üflenen her bir parçayı süslemesi, intihalle suçlanıyorsa vah şiirin ve eleştirinin haline.

Ne acıdır ki: Bugün ülkemizde şiir eleştirisi, şaire saldırmakla başlıyor. Biliyorum: Katıldığı toplantılarda, seminerlerde inceliklere konu olmuş; okuma deneyimi bile yazılı dokümanlara, görsel kayıtlara aktarılmış el üstünde tutulan şairinizin birkaç zavallının intihal masalına konu olması, sizleri de ziyadesiyle üzüyor. Üzülmeğiniz sevgili okurlarım. Düşünürün özleştirdiği gibi: "Doğru, ancak gerçeğin derinliklerinde bulunabilir." Akliselim insanlar doğruyu, orada o anlamlar kardeşliğinin içinde bulacaklardır. Yozlaşanlar ise yalnızca uçurumlarını derinleştireceklerdir.

Şiirini yazarken olay ve olguların içyüzünü didik didik ederek araştırmaların, gözlemlerin şahitliğinde durumları hissedip her bir sonuçla işbirliği yapan bir şair olarak intihalin yanından bile geçmedim. Hiç kimse beni yolculuğumdan döndüremez. Beyler, sizleri "Tesadüf" ve "Tevarüt" kelimelerini incelemeye çağırıyorum. Bir çözümler kapısını açan bu kelimelerin özünde yatan esnekliği hatırlamanızı istiyorum. Metinlerarası gelgitler gerçeğini işaret ediyorum. Artık rutininizi terk edin. Öğrenilmiş can sıkıntısı, yalnızca falan feşmekân durumlar için bire birdir.

Her şair diğer bir şairin açmazı değil, estetik bütünlüycisidir. Anayasası olmayan dildir bu bütünlüyciliğin mimarı. Kelimeler, insan soyunudur ve imgeler, ortak bilincin büyümlü genidir. Önemli olan gelişime ve değişime inanmaktır. Şunu müteşair aklımıza iyice sokun: Yaratılan her imge, kurulmuş her dize, ortaya çıktığı andan itibaren artık bizim değildir. O, bir başka şairin engin dağarcığında yeni bir elbise giyecektir. Şair de bir okuyucudur ve yeniden yaratmak onun da hakkıdır.

Yahu, herkes kendine benzer ama şairler çift yaratılmıştır! Nihayetinde aynı alfabe ve aynı yeryüzünü kullanıyoruz. Andacınıza not edin: Gün gelir, her şey unutulur ve o bendenizi yıkıp geçmeye çalışan selden geriye yalnızca özeleştiri yaparak günah çıkaracak olan kum tepcikleri ve sıkı şiirler kalır.

İç dünyanın labirentli bahçelerinden itinayla toplanmış ses, söz ve imge üçlemesiyle vücuda gelmiş şiirimi, akıcı anlatımsal ve anlamsal yorumlarla güzelce gün yüzüne çıkaracağımıza, sözlükten intihal kelimesini seçip, cüruflara bulamaya çalışmak sistemli bir eleştiri değildir.

Bugüne kadar hep takdir edilen bir şair olarak, şeytani bir beceriyle yapıştıkları yerde sırttan bu çamur yaratıklarını, ülke

DİLEKLER ORMANINDA BAHAR DANSI

Başaklar boyunca ilerliyor yağmur
Billur bir koridor bulutlarla toprak arasında
Söğüt başını yaslamış derenin kıyısına
Dalgalı bir iz şimdi
Taşlar boynunda

Yaban kavağının elini tutan lodos
Denizin ışığını duydu alnında
Mimoza göğşe saçmış ışık tozlarını
Titreyen bir iz şimdi
Bahar avcunda

Patikanın ucunda göz kırıyor dağlar
Kıvrılarak koşuyor çamlar vadinin çukuruna
Uğurböceği reçine gölünde uyuyakalmış
Hülyalı bir iz şimdi
Ufuk kanadında

Erik ağacı kar rüyasına dalmış
Çiçekleri ürperiyor şafağın alacasında
Ballıbabalar minelere yaslanmış
Tatlı bir gamze şimdi
Güneş yaprağında

Şirinevler- Ataköy, 17-18 Mart 2012

edebiyatının üzerine kapanmış zalim bir gölge olarak
görüyorum. Şiirimi hangi hoyrat balçıkla sıvayacaksınız?
Kıskançlık rüzgârları fırtınaya dönüşebilir. Şiir çöplüğü,
asalaklarını, böceklerini üzerime salmış olabilir. Birbirine
düşman olanlar bana karşı birleşerek dost olabilir. İntihalmış!
Hepsi boşuna, hepsi zaman kaybı.

Siz, bana intihalci diyen Bay Z, bakın sizin kopya çekmeden
şiir yazmadığınızı söylüyorlar. Aşırımacının tekiymişsiniz! Siz
gidin de şair Bay Olgun Dize'den mülhem o aptal, sarsak,
kelime oyunlarıyla madrabazlığı ön plana çıkaran post modern
açmazlarınızı tedavi edin.

Ey değer yargılarına göre akıl yürütenler,
Düzyazının pençesinde inleyenler,
Günlük dili şiire damıtamayanlar,
Özlü sözlerle dize dolguculuğu yapanlar,
Anlamı, yan anlamların içinde boğanlar,
Ciddiyetten uzak, saçma ve sakil karalamalarla tiksinti ve
kirlilik yaratanlar,

Lütfen, şiirlerimi, şiir terbiyesi içinde ve ama lütfen
gerekçeli olarak edebi edebi eleştirin. Acaba sizde bunu
yapacak şiir bilgisi var mı? Allahtan ki güzel ülkemizin
okuyucuları hakikatin farkında ve hiçbir şeye aldırmadan
bildikleri yoldan şiirle devam ediyorlar.

Ah, sevaplarınızın yanına günahlarımızı yakıştırdık!

AYRAÇ YARASI

'kimseler konuşmuyor; suskunluk dil boyu!
kalemlerimi mektuplarla bildirdim
ağzımı bıçak bile açmıyor artık zarfların.'
derken hatırladım parkta yan yana bindiğimiz
iki salıncağın nasıl da tekmelediğini hayata
arkandan ekmekleri değil yolu topluyorum
dönerken çocukluğunu unutma sakın!

şimdi *bütün mümkünlerin kıyısında* bir ev
yapsın turgut uyar okuduğumuz zamanlar
ilk dizeden içeri gir, çalma zili, beni an yeter
anlarım geldiğini kulaklarımın çınlayışından
çocukluğuna koşar mış yaklaş karşıdan
aynı şeyler değildir belki bu sefer
sana sarılmakla uzuneşeğe atlarken
birden çekilivermesi herkesin altımdan

bugün kilidini aç ya da yak! yıllarca
içinde oturduğumuz bu hatıra defterinin
yan yana duran kâğıt odalarıyız ikimiz
ve aramıza bırakılmış o keskin ayraç
kanatıyor okudukça hep aynı yeri

'bana kalbin kadar temiz bu sayfayı
ayırдың için çok teşekkür ederim...'

RADYO

Paul Celan'a

tedavülde bir radyo dalgası
ölümün tek frekansı.

gecenin hiçkırıkları süslüyor ak gerdanımı
mavi bir kan sızıyor gerdanından
süslüyor tüm vitrinleri ve ışıkları.
gece boyuna seni düşünüyor. seni
ve kan sızan ak gerdanımı.
özerken mavi bir yalnızlığı saçlarında
saçların o buhurdan esintiye yüzüme vuruyor.

tedavülde bir radyo dalgası
ölüm tek frekanstı.

kan ve küldü testinin içindeki her şey.
alıcı bir kuş gibi boynumda taşıyorum şimdi
zamanı ve ölümü.
bendim kulağımıza adınızı ölümle fısıldayan
ağır düşlerde ve infazlarda.

tedavülde bir radyo dalgası
ölümün tek frekansı.

Adil İZCİ

"Gölge, doğuşunu ışığa borçludur." (Kimin sözü, kaydetmeyi unuttum.)

30 Aralık 2006

17 Aralık 2006

Öyle elbette: Düş, uykudan sonra gelir. O halde bol bol uyumaya ya da uyuklamaya bakmalı.

22 Aralık 2006

Dün gece, şeb-i yeldâydı. Bugünden başlayarak günler yeniden uyuyor. Bir dakika bir dakika derken... Ali Sirmen bu konuda yazmıştı bugün.

Dosyaları karıştırırken şu kısacık şiiri buldum:

Ses Ruhun Yüzüdür

*Adımız / Sevdiğimizin / Sesinde açar / Sevdiğimizi / Duyarız.
(Kubilay)*

24 Aralık 2006

Uyandım, içimde bu söz vardı: "Aşk yaşamayı okşamaktır. Boyuna. Hiç usanmadan." Bunu ilk anlayan ben değilimdir elbette, yine de hoşuma gitti. Bezgin bir dönemde, kötü rüyalarla geçen bir geceden sonra içimde böyle bir sözle uyanmak, iyi geldi.

25 Aralık 2006

Geçen yıl bugündü: Boğaziçi'nde bir yerdeydim. Akşamüstü müydü? Baktım ki denizi martılar örtmüş. Üşümekten alikoymak için mi diye düşündüm. Sonra işte "Dinginlikten de..." ortaya çıktı. *Kır ve Gök* bir gün -kaç zamandır bekliyorum bu kitabı-yayımlanırsa son şiir olarak orada yerini almış olacak.

Beyoğlu'na çıktım. Ağrılar sızılar içinde. Tek kazancım, Tuğrul Tanyol'un *Her Şey Bir Mevsim*'ini edinmek oldu. Bugünün anısına.

Bir eziklik içindeyim. Neden pek bilmiyorum. Okuyacak birçok kitabım dergim var. Kuracak pek çok hayalim var. Yazmanın baskısı içinde değilim. Ne ki biraz görmüş geçirmiş bir insan gibiyim. Sabahattin Bey'in dizeleriyle: "*Ve diyordum ki / Son son son! Neyin sonu? // Diyordu ki / Ah, gel geç gölge oyunu!*"

Tuğrul Tanyol'un "Yalnızca Bunun İçin" şiirini aktarmasam olmayacaktı:

Keşke yalnız bunun için sevseydim seni (C. S.)

biz bir zamanı paylaştık / yalnızca bunun için sev beni / ay gidiyor bak, bulut / çocuğun gözlerinde eriyor. / o çocuk bizim olabilirdi / yalnızca bunun için sev beni

şimdi uzak kış günleri yarasını sarıyor / ben bunalyorum, bazen unutkanlık oluyor. / aynı şeylere gülüp geçiyoruz / aynı şeylerle hüznüleniyoruz. / biz oradaydık, yüzyılımız bitti / yalnızca bunun için sev beni

rastlantı hep oradadır biz çarpana kadar / ya da bir dalgayla çıkar gelir / doğumlara bakarız, umuda, sevinçlere / yoksulluğu bir çiçek gibi göğsüne takar biri. / biz onlara bakarken yaşlanmışız / yalnızca bunun için sev beni

bir adam duvara bir şeyler çizip gitse / biz o çizgiden onun gittiği yolları bulabiliriz / o yoldan bir dağa çıkmıştı Sinan / o yoldan geçmişti Mahir'le Deniz / hiç unuttur muyum, unutulsa bile şimdi / yalnızca bunun için sev beni

yalnızca bunun için sev beni / biz bir zamanı koşarcasına paylaştıktı / zaman değişti, değiştik biz de / sevgilim, kardeşim, dostum, yaşattım! / o çocuk biz olabilirdik, işte, / yalnızca bunun için sev beni

*

Bir dize denemesi: "Neden sen olunca unuttuyorum sularını?"

"Gözlerini açık tutmadan dünyayı nasıl istersin?"

*

"Uykuda, rüyalardan başka ne olur? Ki onların da hepsi güzel çıkmaz!"

*

"Tanrım, ne çok güzel yaşam var!
Birine bile tam sığamazken insan
Ölüme her yerde sığıyor! Bir anda!"

31 Aralık 2006

17.36

Yılı bitiriyoruz ya, bir şeyler yazmak istiyorum. Bir parça da olsa bugünün kaydını tutmak üzere. Güya. Bir işe yararmış, bundan öncekiler bir işe yararmış gibi. Bu da aptallığın başka bir türüsü. Daha önceki gün, Süreyya Berfe'nin "zamanın kül oluşu" vurgusunu içeren kısa bir şiirini içim burkularak okuduğum halde. İşte saat 17.40 oldu. Benim bunları kaydetmem ile Beşir Fuat'ın intiharı sürecinde yokluğa kayışını adım adım kaydetmesi arasında çok da bir fark yok aslında: Zamanın elinde tir tir titriyoruz da günlük yaşamın hay huyu ve kendimizi bağladığımız gelecek, o titremenin üzerini örtmüyor mu? Örneğin, kaç aydır yeni kitabımın yayını bekleyerek avunmuyor muyum?

Sınavları okudum, gazetelere göz attım, eşe dosta ileti yolladım, belim iki büklüm bu saate geldim. Yarın, öbür gün... böyle geçmeyecek mi? Eh ben de "gelmiş bulundum." (Edip Cansever)

Ve anlamış bulundum: Gözle görülür ve pekiyi anlaşılır biçimde: Yaşlanıyorum! Ne ki böyle: Yaşlanıyorum! Saat: 17.51 olmuş. Şimdi müzik mi kurtarır ruhumu, şiir mi, okumak mı? Hiçbiri! Aya gelince: Eskidi o hayal de. Onda da bir avuntu yok artık...

*

Saat 21.53. Günizi koca bir şişenin üçte birini "götürdü." Yemek bitti bu arada. Şimdi ne yapmalı: Okumak? Yazmak? Düşünmek? Müzik dinlemek? Hiçbiri! İçimden gelen en küçük bir şey yok. Sevgili öğrencilerimin birinden iki satır bir şey gelse açılırım...

Saat 23.02. Günizi kahve falıma baktı; "İçindeki sıkıntı birazcık açılmış!" dedi. Artık nasıl anlamışsa?

Dikkatim yerinde olsa, Gültekin Ağabeyin "Neu Fahrland Günlüğü"nü baştan sona bir daha okusam... Ne güzel vurguları vardı en başta doğaya...

2006'nın son ürünü (!) dün yazdığım haiku'sh olacak:

"Sen uykulu - / Yollara düşerken / Nasıl uyusun ki serçeler?"

Serra, son iletisinde her sabah 06.30 sularında evden çıkarken serçelerin cıvıltılarını duyduğunu belirtip ekliyordu: "*Deli midir nedir bu kuşlar diye geçiriyorum içimden. Gidip sıcak bir köşe bulup uyusalar ya... Beni yolcu ediyorlar, beni uykulu ve düşünceli göndermeye razı olmuyorlar.*" Bu sözlerden güzel bir haiku'sh çıkardı ya, elimden bu kadarı gelebildi. Eh yılı bununla kapatmış olacağım...

2007'de *Kır ve Gök* yayımlanır ve *Evler Sokaklar Kitabı*'ni bitirirsem, "Haiku'sh"u da iyi bir yere getirebilirim yeter bana. "Kuşlar Kitabı"na başlarsam bir de... Önce sağlık elbet...

2006 iyice cana geldi, azıcık sonra o da geçmiş olup çıkacak. Şimdi kim bilir nerelerde yüz binlerce insan güya yeni yılın gelişini kutluyor; gürültü patırtıyla. Belki de onların yaptığı doğru; her canlı gibi insanın da trajik bir yazgısı olduğunu hiç uslarına getirmeden yaşayıp gidiyorlar işte. Ne bir keder ne bir yazıklanma!

Saat 23.59 oldu. Tüh!

Saat 00.01. Yeni yıla girmekle çok iyi (!) ettik: Şamata başladı. Yine havai fişekler yine havaya silah sıkımlar...

Suat Kemal ANGI

KİTAP

yağmur gibi zevkten delirtti
hiç yarışmadı attı yenildi
ayağımdan çekip aldı yolu
kalemde kâğıttı sismograftı
felaketimizin sarhoş temsili

Osman ERKAN

HÜZÜN OTOBÜSÜ

(istanbulda lain osman'ın
leyla koltuğu)

sen benden
daha güzelsin
ey hüznün
gel sen otur
seni bekliyor
alnımdaki orta doğru leyla koltuk

Adana, 17.8.2012

Ali VAROL

TUTSAK

bugün börtü böcekten söz etmek istiyorum
kanadında uçurtma uçuran sarı papatyadan
biliyorum taş gözyaşı dökmez
olsun ben de yanağından öpeceğim lalenin

kuşlara geç kalmayın dedim her sevince
bu yüzden balkonumda hep katık ve su verdim
büküverdiler başlarını o mağrur bakışlarla
bir gökyüzü olup dağlara yağdılar

size baş eğmeyen buğday başaklarından bahsedeceğim
binlerce yıl zincirlere bağlı yaşayan buğday başaklarından
ama şimdi küçücük bir kara parçasında
dev gibi bayraklarını diktiler düşmanlarını karşılarına alarak

beyaz karlardan bahsedeceğim coğrafyayı temize çeken
avuçlarımda umut biriktiren yağmurlarımdan
bir şimşek çakımında yüzümü yıkayan
beni sarıp sarmalayan çiyletimden

size bir ülkeden ve onun esmer çocuklarından
bir ırmak uzunluğunca
söz etmek isterdim ama
kalbim ve dilim dinamitli
kilitli kör kuyularda

İbrahim OLUKLU

SU TERAZİSİ

Çocuklara
Sakınmadan gönlünü açan
Bir ihtiyar duruyor yolunun üzerinde
Elinde kırmızı pilot kalemle
Su terazisi tutuyor
Okuduğu şiirlerin orasına burasına

Bu ayı, aylardan çoğu yapıyor
Günleri, gündüzlerin uzunluğunu
Komşudaki iç savaşa göre
Geçiyor, geçmiyor saatleri...

Sanki bir dilin yükü sırtında
Şey sözcüğünü biliyor, eşya da onun çoğulu
Eşya demek varken eşyalar denince şiirlerde
İmgesi kaçıyor su terazisinin

Türker ÖZŞEKERLİ

SEN CİCİ BEN CÜCE V

sen cici, ben cüce
eğer baştan başlayacaksak, düşer yarım
çoktan uzayıp gitmiş iklimlerin bitimine
ben karmaşası bol, en olmazlara saplandım
ufalmak ve ufalanmak istiyordum yanında
kim kime zarar verdi kim kimin boşluğuna,
çoğaldılar sonra çivileri oyun diye seçtik
onca gece, onca kımıltı, onca haz
neyi ararken bak neyi buldu şehirli iniltilim

sen cici, ben cüce
bildiğin bana yeter, sen bana yeterdin
yarım yamalak işleyişimizin dilinde
kalbine birkaç zerre indirip gittim
onca şeker, onca oyuncak, onca fark
bıkmadan usanmadan sarıldık birbirimize
senin dilinde olan benim dilimde yasak
pişmanlığımı saklıyordum bir başkasına
hakkımızda bildiğim şeylere inat,
öpüp gitmeden kanıtlayaydık bedenlerimizi
onca fotoğraf, onca masal, onca mutlak!
etini etimden ayırıp gittin sessizce

Ağustos 2012

Erhan MINDİZ

YALNIZ YAPRAK

kimsem kimin değildi
bir bahar vakti döküldüm
kimsem benim de değildi
en çok yeşeren otlarda öldüm
bir rüzgâr beni yalnızlığa sürükledi

KELEBEK DİLİ (VIII): GENÇ VE İÇTEN OKUR ADAYINA KİMİ HAYATİ ÖNERİLER

Korkut KABAPALAMUT

* Yazarının yeterince, başka bir deyişle son derece zeki olmadığını fark ettiği her kitabı hiç tereddütsüz, hemen o anda unutulmuşu terk et; bununla birlikte, salt şeytani zekâsını ya da gerçekte hak etmediği dehasını kötü niyetle kullanarak avanak/amatör okuru tavlama, hipnotize etmeye bakan tembel/yorgun, samimiysiz bir masada gizlice ve oybirliğiyle şarlatanın kitabını elinden derhal bırak ve hiç vakit geçirmeksizin her yönden nitelikli, içtenlikle, gayretle kaleme alınmış yeni bir metin arayışına ve okumasına yönel!

* Hiç ya da yeterince okumamış insanlarla -onlarla herhangi bir nedenle yakından ve heyecanla ilgileniyor olsan bile- sakın edebiyattan, kitaplardan konuşmaya kalkışma. Onların genelgeçer, içi boş yargılarıyla zehirlenmemen/kirlenmemen, hemen hiç anlaşılamayıp durduk yere ahmak pozisyonuna düşmemen için zorunlu bu. Unutma, görünüşe göre, geri kalan herkesin tümüyle aptal olduğu bir masada gizlice ve oybirliğiyle budala ya da tuhaf addedilen tek adam, o masadaki gerçekten akıllı denebilecek tek adamdır!

* Yanılma, 'çok ve isabetle seçerek okuyan kimse dilediği, canı çektiği an kaleme sarılıp, sahip bulunduğu bu değerli deneyimin yardım ve işbirliğiyle nispeten anlamlı/nitelikli bir metin kaleme alabilir' diye bir kural kesinlikle yok. Bu olgunun yeterince adil sayılmayacağı türünden içi boş, yararsız düşüncelerden henüz yolun başındayken süratle uzaklaş. Unutma ki etkili yazabilmek, delicesine okumakla değil, temelde yıllarca yazı alıştırmaları yapmakla kazanılan, mümkün hâle gelebilen bir mezeyettir. Ama karalayacağın her bir satıra karşılık yüzlerce, belkide binlerce parlak satırı dikkatle okumaya niyetin yoksa durduk yere yazmaya kalkışıp kendininkiyle birlikte çok sayıda masum okurun zamanını ahmakça çarçur etme!

*Gerçekten iyi yazılmış bir kitabı henüz okumamış olmanın yarattığı uçsuz bucaksız, katlanılmaz boşluğu, aynı derecede kıymetli başka bir kitabın kolaylıkla doldurabileceğini düşünüp de aldanayım deme. Bil ki, kötü kitapların tümü birbirine benzer, dolayısıyla birbirinin yerini hiç zorlanmadan kaplayabilirse de, aynı şeyi güzel kitaplar için söylemek ne yazık ki, belki de neyse ki hiç mi hiç olanaklı değildir. Zira her değerli kitap, edebiyat uğraşını/sanatını yeniden ve bir kereye özgü olmak üzere ustalıkla tanımlar, aynı anda da başarıyla örnekler. Deneyimli okur, tutkuyla merak ettiği bir kitabı çeşitli nedenlerle henüz eline geçirememişse, haklı olarak, o güne dek dişe dokunur hemen hiçbir şey okumamış olduğu türünden yersiz ve karamsar duygularla dolup taşar salt bu yüzden!

*Ciddi, kararlı bir okur sıfatıyla, okumak üzere eline aldığı en son kitabın, daha önce okuduklarının tümünden daha iyi, çarpıcı, usta işi olmasını ummak/istemek gibi temel bir hakka sahipsin; fakat buna karşılık, yazarların da yeni bir kitap yazmaya niyetlendiklerinde, o güne dek yazılmış kitapların tümünden daha iyisini, büyüleyicisini, sarsıcısını kaleme almak gibi gerçekleştirmesi neredeyse olanaksız bir zorunluluklarının, borçlarının hiç bulunmadığını aklından çıkarmamak koşuluyla!

Onur SAKARYA

GALAKTİK DİLENCİ

Sözüm ona siz hep rüyaları şekillendirirdiniz
Hamurdan gülücükleri mıncıklardınız
Teneke kutulara sığmazdı ama sesiniz
Kötürüm çocuklardan ummazdım bunu
Bana ne verdiniz?
Bana elleri bağlanmış özgürlük yaratığını
Gaipten sesler, tiz sesler, kokan sesler
Bana asfaltı oyan gölgeler korosunu
Üstü battaniyeyle örtülü parçalanmış cesetler
Komik etlerin gıcirtısını
Yüzlerini koca bir törenle gömen baykuşları
Bana ne verdiniz de şeyleriniz kabardı?

- Tanrı rızası için yara
- Gördün mü? Eller bir anda kayboldu
- Evet, başka bir gemiyle kaçtılar
- Gördün mü? Basit bir fırtınaydı sadece
- Gördüm. İstemedem de olsa kafayı kırdım
- Ne düşürür? Yani kafayı
- Gölgeliklere ihtiyacım varmış gibi duruyorum
- Herkes bazen incinmek ister
- Herkes bazen incinmek ister

Sözüm ona gözlerinizi taşımayacaktınız yanınızda
Para değil yara istedim, hem sizden hem büyük düştün
Suratımda oyuncu ışıklardan bir demet
Paslı dişlerimde ezdiğim asker karıncalar
Lütfen, şu kimsesizliğimi yok et
Sahi bana ne verdiniz de ağaçlar köklerini bıraktı kaçtı?
Ben demiştim ama sizi affetmeyecek
Ama sizi hiçbir zaman affetmeyecek galaktik dilenci
Yorgundunuz, mutsuzdunuz, henüz açılmamış gibiydiniz
Yürüyen ve yeri süpüren siz değildiniz, kara duvak
Köpüren biralarınız ve küçük şakalarınız vardı
İyi bir işiniz, maaşınız iyi, çekirdeği parçalanmış bir aile
Ne arıyordunuz peki o masanın altında?
Ucundan kırılmış bir alkol yumağı ya da ne ama ne?
Soruyorum: Bana ne verdiniz de çirkin kadınlar kenti terk etti?
Sözüm ona iç içe geçmeyecekti bedenlerimiz
Sözüm ona hiç yorulmayacaktı horozlu saat

Oynat! Bak işte tam burada. Avuçlarındaki turuncu ışığa dikkat!

* Okuyan bireyle okumayan birey, aynı dönemde aynı gezegeni zorunlu olarak paylaşırlar da, gerçekte özü ve koşulları tümüyle farklı dünyalarda soluk alırlar. Bunlardan ilkinin amacı, dünyevi herhangi bir beklentinin yüküyle lekelenip ağırlaşmaksızın, insanı ve yaşamını, onun yazgısını git gide daha derinden ve kuvvetle kavramakken, ikincisinin temel kaygısı, kural olarak, kendince vazgeçilmez, gerçekteyse tümüyle deşersiz somut çıkarlarını, ağını ören bir örümceğin sinir bozucu sabır, kurnazlık ve çalışkanlığıyla gerçekleştirmeye bakmaktır!

Ünsal ÇANKAYA

İYİ DEĞİLİM ASLINDA

başım dönüyor
ölüp gidivereceğim
başım dönüyor

hızdan değil
salıncakla havalara uçmaktan değil
dalgalarda yunuslarla yarışmaktan değil
bu baş dönmesi aşktan değil

iyi değilim aslında

azı dişimde apse, kolesterol yükselişte
tansiyon sekize beş, bir tek o yükselmiyor
fazlasıyla düşüşte

nasılsın deme

iyiyim diyeceğim
sürükleniyorum diyeceğim
yaşıyorum diyeceğim belki de
üzülmeyesin diye

uzaksın
uçamazsın
tutamazsın
düşerken

nasılsın deme

iyiyim diyeceğim
elimde olsa

ama
sordun madem
yalan da söyleyemem

iyi değilim aslında.

Gebze, 8.6.2012

Saniye KISAKÜREK

KIRK'I

tılsımlarımı dökündüm dün gece
kırk kez tazelandı gün

Vincent'in teknesinde yıkandı
sarı; buğday, keten, turuncumsu
aydır kutsadığım 'eş'im

sıcak havlular
göğe yükseltti başımı
-otağ üstünde ak şesim

kırk sudan uzakta
altın, tuz ve şekerle arındım

kırk kez kırıldı gün

Özge KOCATÜRK

NE HAYALİN VARSA GÖR

Her cinayet intihar değildir elbet
Her intihar da cinayet olmasa gerek sırf bu yüzden
Hayatı öldüğü gibi kabul etmekten yana tüm
referandumlarım
Çünkü insan seçer.

Bir de iyi tarafından bak daha ne kadar kötü olabilirdik ki
Sana söz vermiştim ya, asla inanmayacağın bir yalan
söylemedim
Pişmanım elbet yine olsan yine pişman olurum
Bazen yarım bile kalmıyor işte
Zor elbet lakin
İnsan geçer.

Beklentilerimin altında kaldım mı kaldım elbet
Hem de bir yaz gecesi riyasında benliğimi hiçleyerek
Yüzümü üzerine döktüğüm günden beri anladığım kadarıyla
anlaşılamıyorum
Ciddiye almaktayım artık bazı hiçbir şeyi
Velhasıl benim gibiler hep
İmkânsız deşer.

Fatih AKÇA

GÜLE MEKTUP

park ettiğimiz kuşları temize çekelim
bu mektuba Cezayir diyebiliriz

sesin yırtılan bir kâğıt gibi berrak
harfleri öpebiliriz, kuşatarak

yüzünü yüzüme dikme şarampole yuvarlanıyor kuşlar

gözlerine bakıyorum şiirim yolunu kaybediyor
Cezayir'i mektupla istila edebiliriz

ellerin bitirilmiş notdefteri kalabalığı
kendimizi asabiliriz güle

içini içime koyma köprüden atlıyor yağmurlar

sesin ufalanan ekmek kadar günah
yeniden mektup yazabiliriz, Cezayir uzak

saçların irtica tehlikesi yüzüme kapanıyor
muhalif çiçekleri sayıklayabiliriz

adımı açıkça, martı anımsıyor kediler

sesin koyulaşan bir arabesk kadar, isyan
sarhoş olup kent basabiliriz

omuzlarını düşünüyorum ellerimin ipini kesiyor uçurtmalar
mektubu unut Cezayir olabiliriz sevişerek

sesini sesime iliştiirme, tiner çekiyor ülkeler

SÖZCÜKLERİN EFENDİSİ'NE MEKTUPLAR – 4

Nilüfer ALTUNKAYA

Milan Kundera'nın *Saptırılmış Vasiyetler* adlı kitabındaki denemeleri Proust'tan Tolstoy'a, Dostoyevski'den Hemingway'e, Cervantes'ten James Joyce'e, Flaubert'ten Thomas Mann'e birçok yazarın dünyasında gezinirken, büyük romanlara karşı edinmiş olduğumuz bakış açımızı değiştirebilecek çok önemli saptamalarla dolu. İlgimi çeken bu noktalar derinlemesine yaklaşımlar gerektirdiği için, seninle bu mektubumda Kundera'nın düşüncelerinden değinmek istediklerimi, Kafka ve Max Brod ekseni olarak sınırlamak istedim.

Brod ve Kafkaloji

“Duyguyla dolup taşan biçemin arkasına gizlenen yüreğin duygusuzluğu.”

Kafka'nın güncesinde Dickens'in romanları için yazdığı bu sözlerin altını çizdikten sonra Kundera; gizlenmeden gösterilen ve hemen unutulmuş duyuların tiyatrosu olarak nitelendiriyor, Amerika romanını. Ve Kafka'nın bu romanı için “duygululuğun eleştirisi” yorumunu yapıyor.

Kafka'nın Karl ile David Copperfield'in sevimli bir yansımasını kurguladığını böylece 'oyunsal yansıma mantığı' ile genel olarak romantizmi ve dışavurumcuları 'saldırgan olmayan' bir eleştiri ile hedef aldığını hiç düşünmemiştim. Kafka'nın romanlarını okuyalı epey zaman olmuş olsa da Kundera'nın sözünü ettiği romanlardaki sahneleri, ayrıntıları, durumları anımsayabilmem ilgi çekici. Günlük yaşamın içinde çoğu zaman zavallı bulduğum belleğimin bana böyle güzel sürprizleri de oluyor işte.

Kafka okurken çağın dayattığı yaşantılardan uzaklaşabileceğim, kendimi onun yaşattığı dünyadan koparacak ortamlardan sakınabileceğim zamanları seçerim. “İçinde insanın yittiği ve yiteceği, içinden çıkılması olanaksız toplumsal örgüt temasını, abartma, aşırılık, olasısızlık özgürlüğü, oyunsal bulgular özgürlüğü” ile kurgulamış olan benzersiz bir dünyadır bu... Böyle romanların düş-düşünce-duygu dünyamızda bıraktığı bu derin izlerin, *'iç dünyamızı'* daha felsefi bir deyişle *geist'*imizi bize özgü kıldığını düşünüyorum.

Milan Kundera, Brod ve Kafka ilişkisine Brod penceresinden bakarken ‘Kafkaloji’ kavramını da biçimlendiriyor. Kafkaloji'nin kökleri, Kafka'nın yapıtlarına karşı süren sessizliğin ardından Brod'un içtenlikle yorumlar yapma ve önsözler yazma çabasına dayanır. Bunu yaparken Brod, Kafka'yı “her şeyden önce bir din düşünürü” olarak yansıtır. Yapıtlarını, yaşamını önceleyerek yorumlar ve böylece bütün iyi niyetine rağmen Kafkaloji'yi yaratır. “Kafkaloji Kafka'yı kafkabilimleştirmek isteyen söylemdir.”

Kafka'nın yapıtını yaşamına geri gönderirken onun varoluş nedenini de yadsırlar. “Anlaşılması güç estetiğiyle bizi sıkıntıya sokan sanatçı Kafka'yı umursamıyorlar; çünkü, Kafka'yı yaşantının ve yazının birliği olarak istiyorlar, babasıyla karışık ilişkileri olan ve kadınlara karşı nasıl davranacağını bilmeyen Kafka'yı istiyorlar.”

Peki ne yapar Kafkalojistler?

* Kafka'nın kitaplarını edebiyat tarihinin büyük bağlamı içinde değil ama neredeyse özellikle yaşamöyküsel küçük bağlamda incelerler. Onlara göre; “kitaplarının kahramanı Kafka'nın kendisinden başkası değildir.”

* Kafka'yı dindar, yalnız, acı çeken bir kurban gibi görürler.

* Estetik alandan ‘kasıtlı’ olarak uzaklaşırlar. Bunu yaparken, romanlarından ziyade, günlükleri, mektupları gibi özel yazılarını yeğlerler.

* Çağdaş sanatın varlığından habersizdirler.

* Kafkaloji bir yazınsal eleştiri değil, bir metin yorumlamasıdır. Kafkalojistler, Kafka'daki uçsuz bucaksız imgelem gücüyle dönüştürülmüş gerçek dünyayı araştırmaz, dinsel mesajların felsefi mesellerin şifrelerini çözme çabasına girerler.

Milan Kundera, Brod'un Kafka'yı toplumsal yalnızlığından kurtarmaya çalışırken estetik yalnızlığını pekiştirdiğini vurgular. Bunun belki de en önemli nedeni, onun derinlemesine bir sanat anlayışından yoksun oluşudur. Böylece Kundera, Brod tarafından Kafka'nın estetik devriminin köktenci niteliğinin hiçbir zaman yeterince anlaşılmadığı gerçeğinin altını çizer.

Saptırılmış Vasiyetler'i okuduktan sonra, farkında olsun ya da olmasın, kalıcı ya da geçici de olsa bir süre herkesin ‘kafkaloji’nin dayatmalarının etkisi altında kalmış olduğunu düşündüm. Oysa gerçekten de “K'nın kimliğinde yazarın kişiliğini, K'nın sözlerinde gizli bir mesaj aramak yerine, kahramanların davranışlarını, sözlerini, düşüncelerini dikkatlice izlemek ve onları göz önünde canlandırmak” yani Kafka'yı anlayabilmek için onun romanlarını ‘roman’ gibi okumak gerekiyor.

Dava

Milan Kundera, *Dava*'dan önce insana toplum tarafından suçluluk duygusu verilmesi gibi bir kavramın olmadığını belirtiyor. “Eskiden ‘suçlu olmak’ ile ‘kendini suçlu hissetmek’ arasında yalnızca çok basit bir ilişki görülüyordu: ‘culpabiliser’ (birine suçluluk duygusu vermek) sözcüğü nispeten yenidir; Fransızca’da ilk kez, 1966 yılında, psikanaliz ve psikanalizin terimsel yenilikleri sayesinde kullanıldı. (...) Oysa o zamana kadar açınanmamış olan suçluluk duyma durumu, bundan çok zaman önce Kafka'nın romanında betimlenmiş ve işlenmiştir.”

Suçluluk duyma, duyarlılık ve vicdan kavramları gibi toplumsal yargı ve öz değerlerimizle biçimleniyor. Artık suçun ve suçlunun, neden ve sonucun, yargının ve cezanın birbirine karıştığı günleri yaşıyoruz. Bundan da kötüsü suçluluk duygusunu ayıp, yasak, günah gibi kavramlarla dayatan çoğulculuk maskesiyle otoriterlikten totaliterliğe doğru yol alma çabasında olan bir devletin gücü karşısında ürkekleşerek içselleştiriyoruz. Bu demokrasi yalanında masumken bile bir suç ortağına dönüşebiliyor insan ve suçlular masummuş gibi sorumsuzca demeçler verebiliyor. Bir paradoksu sayıklar gibi duyarsızlaştıkça hem suçlu hem masum kalmayı başarıyor gibiyiz...

“K.; bir suç işlediği için değil, fakat suçlandığı için suçludur. Suçlanmıştır, öyleyse ölmelidir.”

“K. kendisini suçlu hissetmektedir. Suçlu kılınmıştır. Ona suçluluk duygusu verilmiştir.”

“Çünkü adaleti yerine getirmek için değil, sanığı yok etmek için dava açılır.”

Sana, güçsüz olanın haklılığını kanıtlamak adına, haksız ve güçlü olana karşı açacağı bir dava ne zaman kazanılır, diye sorsam ne dersin?

Vasiyet

Brod ve Kafka arkadaşlığını vasiyet konusuna değinmeden kapatma mümkün değil gibi. Bilindiği gibi Brod, Kafka'nın vasiyetini yerine getirmemiş ve bu sayede bize Kafka'nın çok değerli üç romanını bağışlamıştır. Kundera'nın, Max Brod'un Kafka'nın vasiyetine uymaması konusunu ele alışı ve yorumları göz ardı edilmemelidir. Çünkü ona göre, Brod'un davranışı, “mutlak hayranlığın aynı zamanda ve zorunlu olarak yazarın estetik istencinin mutlak inkârı” olarak görülmelidir.

Ahmet TAHTA

BİR TANRI YARATIYORUZ GÜLDEN VE ŞARAPTAN

Hangi adımla yola çıktığının ne önemi var
Kayıt dışıdır aşk yorgun mafsallarımızda
Üç tarafı suyla çevrilidir
Kıyıda kıyıya seslenir içimizde anılar

Tek bir cümle kuruyorum ülkeme armağan
Bir aşk; icra iflas hukukuna dahil
Bir film; Sevmek Zamanı
Bir doktrin; her aşk acı verir insana

Kış denizinden geçerken
Hızlı ve huysuz
Bir sevince bir kakkahaya sığıyorum...

İzmir, 11.08.2012

Onur ÇEĞİL

AYSAR

bu yansıma fazla sürmez azra önce kurtlar
geçiyorlar sıcacık avuçlarından ve bir terrier
galiba onun için bile korkunç ağırılıyor seni
küçük küçük adımlar donmaya yelteniyor
bilmiyorum kış neden ayna olma halinde
neden yalnızca ayaklarımızı gösteriyor kar

bu yansıma fazla sürmez azra önce kurtlar
gibi sarılıyor beline kayıtsız inceliyor hayat
odalar yetmiyor ikimize belki de ikimiz bize
farz edelim içinde tek bir zara dönüşüyor nar
farz edelim nar artık olasılık aşk kesin ama
gidebileceğimiz en güzel ülke hayal ve zarar

bu yansıma fazla sürmez azra önce kurtlar
ayrılıyor gözlerimizdeki bulutsu çamurdan
galiba aşk temizliyor gövdemize dolan geceyi
efkâr olup akmak için dinmeyen bir yokluğa
göğsümden duman gibi ayrılıyor çoğalttığım
özlem ve gözüm gözyaşımın uzağa düşüyor

bu yansıma fazla sürmez azra sen ay ben aysar

Senem GÖKEL

YOLDA

Böylece küçük karıncaların sürekliliği
dağılır üstüne taş düşen kalabalık gibi
Korkuya batmış bir kaşık
aslında güzel tat için dönmelidir fincanda
Ve kendinden şüphe duymamalıdır.

Peki bu vasiyet yerine getirilmeli miydi? Bugün edebiyat tarihinde Kafka'nın vasiyetine uymayan yakın arkadaşı olarak anılan Max Brod'u bu sorudan soyutlayabilmek mümkün değil. Kafka'nın yok etmeyi istediği metinleri arasında mektupları, günlükleri ve kendi değerlendirmesine göre iyi sonuca ulaşmadığını düşündüğü öyküleri ve romanları vardı. Brod'a bu vasiyeti yerine getirmediği için minnettar olmak Kafka'ya bir ihanetse eğer, artık bütün Kafka hayranı edebiyat tutkunları bu ihanetin suçunu gönüllü olarak paylaşmış durumdayız, bence.

Roman-şiir ve ideoloji

Yine Milan Kundera'yı okurken ilgimi çeken bir konu; roman şiir dışı olan mıdır, sorusunu anımsattı. Kundera, denemelerinde öncelikle André Breton'un 'üstgerçekçiğin bildirgesi'nde roman sanatını küçümseyen görüşlerini ele alırken, "alabildiğine çelişkili görünen bu iki durumun, düş ve gerçekliğin gelecekte bir mutlak gerçekliğe, başka bir deyişle üstgerçekliğe dönüşeceğini sanıyorum." şeklindeki sözlerini aktarır. Ve romanı dışlayan bu tutumun alınından vuruluşu:

"Paradoks: üstgerçekçilerin büyük bir yazınsal yapıtta gerçekten gerçekleştirmeyi becermeden ilan ettikleri bu 'düşün ve gerçekliğin dönüşümü', çoktan gerçekleşmişti, hem de aşağıladıkları yazın türünde: Kafka'nın on yıl önce yazılmış olan romanlarında."

André Breton ve Paul Éluard, Milan Kundera'nın *Gülüşün ve Unutuşun Kitabı* adlı romanında ilginç bir şekilde bir gerçeküstücü Çek şairin asılması gibi bir konuda gerçek kimlikleriyle yer alırlar. Şair Zavis Kalandra, komünist mahkeme tarafından devlete karşı düşmanca davranışta bulunmakla suçlanarak asılan Milado Horakova ile birlikte asılmıştır.

"André Breton, Kalandra'nın, ulusuna ve onun umutlarına ihanet etmiş olabileceğine inanmıyordu ve Paris'te. (13 Haziran 1950 tarihli açık mektupla) Éluard'ı, bu akıl almaz suçlamayı protesto etmeye ve dostlarını kurtarma girişiminde bulunmaya çağırılmıştı. Oysa Éluard, Paris, Moskova, Prag, Varşova, Sofya ve Yunanistan arasında ve dünyanın bütün sosyalist ülkeleriyle komünist partileri arasında, dev bir halkanın içinde dans etmekteydi ve her yerde, neşe ve kardeşlik üzerine yazdığı o güzelim şiirlerini okumaktaydı."

"Dinlenmekten kaçıyoruz, uykudan kaçıyoruz,

Şafaktan ve ilkbahardan hız alacağız,

Günleri ve mevsimleri,

Düşlerimize göre yeniden yaratacağız."

İşin trajik yanı Kalandra'nın idamından on yedi yıl sonra aklanması...

İki büyük şairin böyle bir idamla ilgili olarak aldıkları tavır yine şiir ve ideoloji konusunda düşündürdü beni. İdeoloji her zaman şiire muhtaç olacak ama hangi ideoloji, hangi şiirle, hangi ölümü çağıracak? Saf şiir olgusuna bir de buradan bakmak gerekmez mi?

Bu mektubumu ideolojisiyle şiirini oldukça harmanlayan geçtiğimiz günlerde içimi acıtan demeçler veren bir şairin, Sezai Karakoç'un altını çizdiğim dizeleriyle bitiriyorum...

"Yaklaştır kıyameti

Burda bir kadın ölmektedir

Uzaklaştır kıyameti

Burda bir kadın ölmektedir."

(Sezai Karakoç- *Hızır ile Kırk Saat*)

Özlemek, söylenmemiş bir şiirdir yine...

Nur BİLGİN

FİLGİRİ

Arkasını döndüğü için gidiyor sayılmaz bir fil
Ellerinden tutmak lazım
Su içişini izlemek lazım
Sonra
Turkuaz çarşaf lar serip
Serin uykular uyumak.
Sen bana bir bardak süt versen yeter filgri.

Bir ermeni teyzenin saygı duyduğu kış meyvesiyim.
Dua edince bir
Yere düşünce binbir artı bir

Sırtını kullanıyorum
Uykuya iyi geliyor
Parmaklarımı donatıyorum
Saçlarına,
Renklere,
Bir heceye.
Çiziyor
Bırak çizsin.
Bekliyor,
Sakın bekletme.
Uyandığın yerdeki boşlukta yım

Tanrı dedi ki
Sen geliyormuşsun
Mutfakta telaş var
Düğün yemeğiyle sabah kahvaltısının hiç bir farkı yok

Şeyda ÜZER

UCUZLUKTAN ALDIM

büyük S'lerden haber gelecekmış
umutlandıktan sonra duramam hiçbir yerde
zaten bisiklet yakana takılan kokusu ensenin, o da
durduramadıysa beni...

umudun sonsuzluğunda iştahlanan bilginleri,
epeydir görmüyorum
kaşarlı çöpçatandır umut
çok oluyor pazarlayalı bereketini

gel yanıma şöyle
sana bir adam neden konuşur onu susacağım

balkon geniş bir kültablasıdır,
gizli gizli çekilen duman da...

yeni yıkanmış tüllerini koruyan ev hanımlarını
ciğerlerini batak masasında yoldurtmayan üşümüş babaları
yemin edip unutacağıma, kovanıma atmıştım

Serkan TÜRK

BUMERANG

insan ne zaman yorulursa
göğsünde bin okyanus uyutur
uçurumdan düşen akşam güneşi
geç kalan boynunu bükür bir çiçeğin

bir deri bir kedi kaldım dünyada
karanlığı kurutan kimsesiz ay

durdum düşündüm otobanları, yalnızlıkları
ey hayat şarjöründe kaç ölüye yer var

bazıları kendi kayıplarına kederlenirken
beni içinden atan sığamadığım odalar

kendime ettiğim yeminler bumerang
bir yığın ilaç sonra elmaların yanında

kaç sevincim kaldı şunun şurasında
bir senin gelişin, bir gülümseyişin

gün uzak bir dağ gibi dikiliyor aramızda
gölgeni de seviyorum gölgemle bir olunca

Mehmet GİRGIN

DELİ VE MEDENİYET

Deli medeniyete karşıydı
Mermi uzattılar bu yüzden
Kömürün bitişinden bahsetti
Setler yükseliyordu
Boyuna kadar çamur
Boyuna kadar ırmak

Deli medeniyete karşıydı
Et sundular, bulgur
O mercimek istedi
Sitem ettiler
Akşamdı ve yorgunluktan bahsettiler
Hiç kimse masum değildi
Masalını dinlemediler

Deli medeniyete karşıydı
Ve normaldi bu
Bulutların teğet geçişi
Kapital ve kutupları
Ancak bir deli bir araya getirebilirdi
Ve batmazdı bankalar
Batarsa insan en derine
Delinin düşü işte

Deli medeniyete karşıydı
Petrolün bitişini müjdeledi
Kuşlara bulaştı
İmaj yüklüdü bulutlar
Unuttu buzdan kaleleri
Kentler kapandı kendine
Bir deli açabilirdi belki

2 Şubat 2012

Abuzer GÜLPINAR

ZEHİR KARASI

güzel bir şiir günü
yazdım seni

gözlerine baktım zehir karası
öğrendim bakanın yoktur kaçası

göğsümü yaraladı, kaldı
sapı bedenimdendi
içimde yüzlerce bıçak izi
acımadı
sapı bedenimdendi.

şimdi yüreğim
bir kayısının temmuz hali

20 Mayıs 2012

Mehmet ÖZCEYLAN

TEKİL ŞAHİS

allaha dualar ettydim küçükken,
onu karıştırma! zaten kimse benim
ne zaman büyüdüğümü anlamadı!
tırpanı bilemekten geliyorum.
söz veriyorum, hiç acımayacak.
bu akşam çiğ börek aldım, ye lütfen.
kusura bakma, aslında ben
korcu filmi bile izleyemem...
kaşımaktan yara oldu alınır:
kan kokusu ondan! dedim yahu,
o çığlıklar, titremeler, hep kadınlardan!
zaten ben hiç çığlık atarak tövbe billah!
sen yemene bak, ne güzel işte, görmeden
ağzının yerini biliyorsun.
mesela benim üst dudağım esrik:
kimseleri öpemem yani.
bir etek aldım sana, dur ben giydireyim.
çiçekleri var her yanı bahar bahçe!
bizim buralarda herkes seyriktir biraz,
yani allaha yan bakarlar çoğu zaman.
bu son yemek olacak, üzgünüm.
derini üzerime giyeceğim bu gece.
bağırma lütfen komşular kıllanacak.
anlamıyorsun! sen de anlamıyorsun işte!
o yüzden seni seçtim, firuze değil mi adın!
gözlerin ela bakmıştı ilkin, hiç unutamam.
ben sevmem aslında içkiyi, o salih yok mu o salih:
boyu poslu biriydi, allahı var o da sevmedi beni!
ağlama artık, salihin ölümüne ben çok güldüm.
zaten görmüyorsun aynayı bakma, o yanım çok kırık.
üzülme be, hiç kimse unutmayacak ki seni.
istersen içime de gömerim seni,
sonra tıraş olur işe giderim.

Tayfun GERZ

GİRDAP

yuvasından düşmüş bir serçe yavrusu gibi seni sevmek
ve ancak, ölüm kadar yakınsın sevince
iki ucu asla kavuşmayacak bir perdeyiz
ayrı köşelerde bir
ölümle kalım arası mesafe, hasret,
hasretine sözcük bulmak zor
seversem ölürsün diye saçlarını okşamıyorum ölçüsüz
ayışığı vuruyor yüzümüze
deniz sanarak gözyaşlarımızı
bana aşktan bahsetme, bahsetme, sakın,
ayrılığı biliyorum.

Fethi YILDIRIM

SENİNLE KONUŞMAK VARDIR

1.
Hepsi kucaklarımızdaki kedilerden, hepsi
çantaları ellerimizde, kuyrukları kazaklarımızda solunur
2.
seninle konuşmak vardır saklamaktır tüm midyeleri
hep bir sonraya saklamak, hep sabırlı gülüşler
masamda kâğıtlar sarışınlaşır akşama değin,
yakışıklı adamlardan arz edilir onlara, kışlıklarımızdan,
senin yine bir iş çıkışı sinemalarından,
o an hangi yaprak varsa elinde, işte ondan,
naftalinden, çocuklardan.
3.
perdelerine bir güzel deniz anakaranın, bir kara çocuk
her perşembe aynı perdede, bir kara çocuk

-bardakların kalanını içerdi,
gibi yetmezdi o kadının
kâhkülünden içerdi
4.
Bir şey var gözlerinde, alengirli bir ela,
ekmekle mi sigarayla mı bastırırsam bilemediğim
sağa dönsem işte oracıkta evrilip
bomboş bir otobüs olacak, kalkıp duracak Akay'dan
5.
hadi, kapat artık dolaplarımı
bir devriye gezen ellerini yıka artık geceyle
bırak, at duvarlardan medeni hukukları,

bir salı akşamı Ankara'da
hiç çocuksuz babalar geliyor aklıma.

İZ

yerini hâlâ
ağrısından bulduğum
yaralı kalbim

eskice vapur
yırtıp dikilen umman
iz mi bırakır

kızarıp elma
çiftleşirken böcekler
aynı bahçede

kiraz fidanı
kollarında güneş ki
ağır misafir

diken'leriyle
yediveren gülleri
rüzgâra karşı

başımı eğip
göle *haiku* yazıyor
söğüt ağacım

düşen son yaprak
dalına mı kavuşmaz
durgun sulara

göçmen kuşların
kanat çırpın gölgesi
geceler gömüt

daldım yolların
koşulduğu noktaya
taşınmış her şey

köksüz gelincik
fırtınada savrulan
ölü kelebek

çivit mavisi
sardunyalar açmaz mı
bulutları hiç

çakıl taşından
süzülürken yağmurlar
yorgunluk atar

kışta eksilen
renkleriye doğanın
denizler asi

bu kaçınıcı kar
ellerimde tutmayan
ne de toprakta

avuçlarımdan
sızan damlaya sordum
yaş'ın nicedir

AŞKIN BUHUR TELLERİ

Çivitli suya bırakıldı aşk
Sürgün düşen ışığın rüzgârında
Gözlerine çekilen yeşil sürmeler
Vuruyor aşkın buhur tellerine

Kasvetin onulmaz akşamında
Avuçlarında patlıyor kastanyet
Çöl kokulu saçlarında solan menekşeler
Vuruyor aşkın buhur tellerine

Billur kafesinde sayrı yalnızlık
Yontuyor duvara akseden anıları
Peykede pinekleyen mahzun saatler
Vuruyor aşkın buhur tellerine

Denize koşan kızgın kum zerreleri
Gibi palamar koparıyor rıhtımında
Mavnalar, yosun tutan hoyrat kalpler
Vuruyor aşkın buhur tellerine

OĞUL ÖLÜMÜ

Hüseyin Alemdar'a

Denizin izini buldum. adımı çağırdılar uzaktan.
Kaldı döşeğimin ucunda iki uzun cümle,
Kopuk bir baş gibi.
Yangın başka evlerde çıktı.
Kesik kesik öldü anne.
Anne ölünce yoksuldu tabanca.

Alnıma dayadım zamanı, öptüm beş vakit.
Gece dudağında paslanmıştı ağıtlar.
Onlar, ölümü de veresiye öptüler.
Sırtım dağlarla çevriliydi.
Emanet durdum rüzgâra.

Esmerliğimde göçebe bir bedevi.
Hangi çölden armağan, bilemedim.
Zamanlardan bir zaman Yusuf'uydu.
Kesik kesik öldü oğul.
Oğul ölünce soğuktu kuşlar.

Antik alfabe diliyle kimse tanımadı beni, konuştum.
Suyun zehrini döktüm, döktüm.
Gelip yediler soframda, içtiler.
Bir tufan koptu kıyamet mağarasında.
Olsun dedim, ağaç devrilsede kökü toprakta kalır.

ÇAKAL'LA DÜELLO

Çakal kalabalık geceyi eriten ağır dolunay
Hayaletler bile ürker bu tekin olmayan rüzigârdan
Bir tufan koptu kopacak dağlar uğuldamakta
Sanki gençliğinde şakağımı dokuz milimetrelilik
Bir kurşun sıyırılmış gibi zihni dağılanan
Şehirde düelloyu göze alacak tek adam
Polislerin tomsonları var çakalın dişleri
Beyazıt Kulesi'nde bir çocuğun kanlı göyneği

Çakallara gün doğdu

Bir gerillayım belki de fedai çünkü seçildim ben
Adım İbrahim oğlu İsmail mahlasım Hüseyin Avni
Kefenimi başıma sardım taşımadım tek bir eğri odun dahi
Çakal kalleş daha da kahpe Çakal'ın kancık cinsi
Kızıldere' de zalim müfrezesi Yezid'in
Çakalın kurduğu pusu yaman zor halas olmak bu tuzaktan

Çakallara gün doğdu

Yahşisin Yusuf misali hem de civan
Rüya ilminden âlâ'da sanki bir sır
Nezir verir misali hayalinde Mikail
İlmimi ziyade eylesin El- Âlim
Bir Reşad altunu gibi bakır çarşısında parıldayan

Baki kalır kindarlığı çünkü çakal sofrası kuruldu
Doğrusu ricat et çıkıp uzaklaş şehrin surlarından
Bey töresine benzemez Çakal Kanunu

Çakallara gün doğdu

Dertlenme kaygulanma beyhude çakallar birbirine benzer
Çakal aç gözlü en önce dişleyecek sofradaki Çakal kardeşini
Heyhat vakit gün batımı Çakallar birbirini sevmez
Çakal evcil nihayet burnunda zencir
Hayvan pazarında müzayedede akibeti
Çakal üç kuruşa on paraya Çakal
Çenginin oynattığı boz ayı değil Çakal

Yiğitsin ey Fedai lakin tekin değil gece üstelik dolunay
Pusu için uygun zaman çakal kan kokusunu almış zahir
Kaygulanma yoldaşlar yetişir an mesafesi
Mavzerler elden ele dağlara dağlara!

Büyük olsun diye zelzelem
Düşmek isterim bir dağın doruğundan

Ömer Muhtar Che Arafat Aliya Deniz
Sanki büyük bir zelzele öncesi sanki ahir zamandayız
Kefeninden süt istiyor Şahmeran *

An gelir alır öcümüzü alır Çakal'dan
Çocuklarımız Mahir ve Çayan

ILIK KARANLIK

bir karanlıktayız. içimizden bir tren geçiyor. trenin sesine sıkı sıkıya tutunuyoruz. tren, rayına saçılmış bir gerdanlık gibi dökülüyor dağların arasından. içimizde bir ılıklik. karanlıkta bir ılıklik. ordasın ve ordayım. biliyoruz. bilmek ne büyük gereksizlik o esnada. sayfaların hıştırtısı. karanlıkta bir şey mi okuyorsun yoksa sen? sükûnetle çevrilen sayfaların sesi. ayak ayak üstüne atarken çok beklemiş eklemelerin çıkarttığı kıtırtı. nefes alış verişlerimiz belki bir de. karanlıkta sessizce kitap okuyan kadın ve kadının sessizce okuduğu kitabı dinleyen adam. boyutlar kendilerini bir uçurumun eşliğinden bırakmak üzereler. boşluğa takılı kalıyoruz.

Mustafa Burak SEZER

KENTİN MÜZİĞİ

tuvaletten osuruk sesleri geliyor, banyodan balgam sesleri bu kentın müziğidir adamım; böyle boktan ve tiksindirici köpürerek kıyıları vuran bir deniz gibi korkutur. sokak şarkıcıları bu sesi bastırır durur kentın müziği kirlı ve iğrenç yüzünü yağmur yağdığında gizleyemez insanlar yağmurlu havalarda korkunç yalnızlıklarını da alıp iş yerlerine giderler birbirlerini çay ve muhteşem geyiklerle oyalarlar. büyük adamlar parlak takım elbiseleriyle işçiler mavi-beyaz önlükleriyle kadınlar kırmızı rujlarıyla ve ağır parfümleriyle ve yazıcılar kalın defterleriyle hep bir ağızdan kentın o şom, gevşek sakız çiğneyen orospu ağzından birbirlerine doğru yasladıkları abartılı sesleriyle gelirler ve giderler. amorfik cüsseleriyle bir ceplerinde taşıdıkları geçmişlerini zımpara kâğıdıyla parlatılmış ikinci sınıf hayal güçleriyle durmadan uyuyarak, horlayarak ve perdeleri açıp sevişerek hep aynı rüyaları kendi suretlerinde kurdukları biçimsiz binaların yanından çok sevdikleri takımlarından, kadınlarından, fikirlerinden de getirirler ve değıştirirler her şeyleri birbirinin aynısı olan her şeyleriyle. sular pis akıyor, ayaklarımızın altında sayısız gider borusunun kesiştiği kanalizasyon tünelleri fareleri ve karanlığı yaratan enstrümansız şarkısını kuruyor dökülüyor gittikçe çoğalan koşan gürleşen ve koştukça derinleşen ve kendileriyle tek vücut olan kentın tıpkısı olan insana ya da insanın tıpkısı olan kente doğru gümlererek ve toslayak çalıyorlar ahenksiz müziklerini

İstanbul, 1 Kasım 2011

* Cemal Süreya'nın bir mısraına nazire

GEÇTİN

I.

geçtin
gülün ardından kanaya kanaya
dünde kalandan geleceğini soramadan
yarın ki dünlerin toplamıydı
uyanmayı da uykuyu da onu da
kendini de geçtin
gölgeni kovaladığın sokaklarda çocukluğunu
anne karında yediğin ilk dayakta çocukluğunu
pamuk şekerle bulutu birbirine karıştırırken çocukluğunu
alındaki ateşte telaşlı ıslak havluda çocukluğunu
her şeye sınırlar çizen okullarda çocukluğunu
dinlediğin şarkılarla, dinlemediğin öğütlerle
geçtin
kendine döndü
gönlün döndü
dünya döndü
sen durmadan geçtin
bir arpa boyu yoldu hayat
hayatı gerçek sandın da
üzerine basıp hüznün
aşkın şarabına süzülüp
kendinden
giderim diye düştüğün, her şey geride kalır sandığın yol
yol...
yol kendine döndü
gönlün dünyaya
bir lokmayla bir hırkayla tan vakti
uyandığın çöp poşetleri üzerinde
duyduğun o sese...
o sesle yürüdün
eğmeden, eğilmeden önünde hiçbir şeyin
geçtin aşkı, sabrı, hüznü
herkesin döndüğü o kapıyı kırdın da
herkesin sen sandığı yüzünü
saklayıp geceden koruyamadığın yalnızlığımla
onurun köprüydü ona gitmenin
yıkmadan usanmadan
başın dik, alnın ak, yazın kara
aşk için aşk ile düştün yola...
geçtin

DİA FİLM*"murat solgun'a"*

nerdesin murat baba, burda kimseler yok
yani, sözün yoksa ortada, yankı bulan sesin yaşadığım kenti
süslemiyorsa,
diriltlen isa'nın izinde yürür olmak uğruna dile gelen
insanlığın kalbi susuyorsa
murat baba, geceler kafaya geçirilmiş naylon
savaş sireni, kırmızı dalga, sarkıtlar arasında mağarada bir
çocuk
böyle olmalı sen sustuğunda benim garip halim

naylonu delmeye çalışan hayvan, duvarı oymaya çalışan kök
ve dünya duman
kül savururum ben, kendini yakıyor her şey, intihar eden
asuman, çocuklar, babalar, gökten sarkan bacaklar... zeytin
satan, tütün satan adamların helva niyetine ikramları, böyle
bir roman

sokaklar öyle uzuyor ki, insanlar öyle ölü ki, ben çoktan
öldüm veremiyorum ki selam
aynalar hep beni gösteriyor, oysa murat baba sen açmalısın
şu kilidi,
başka şeyler göstermelisin bana, başka ivmeler bulmalıyız,
başka deliklerde hür nefes almamız
sesim zayıf, ürkek ve pasif, bu sokağa söz bulamıyorum
ulan, ne diyeyim ki, ince bir tebessüm o kadar
komada bir tebessüm, bitkisel, ağzımda gergedan

çirkine ulaklık bu, kendi içinde alımsız bir cevelan,
murat baba, gel de konuşalım değişsin şu kent,
iki kişi dostluk öyküsüyle bir şehri değiştirebilir, iki adam
aynı yolda ordu kurabilir,
üleşerek kardeşliğe, ilişerek insanlığa yol anlam kazanabilir
ama ölü adama nefesini verebilirsen, bu korku kendimden,
hastalığımdan,
bu davetin içine dahi sinmiş bencilliğimden
murat baba, sen iyisi mi -anlar mısın bilmem- bana serum
taksan,
iğreti ve cılız tebessüm bana vedia kalan

Fatsa, 17.07.12, 01.00

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Yayın adresi	: Oğuz Eczanesi Atatürk Caddesi 101 / B Osmangazi – BURSA	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler, İhsan Üren'in ve başka bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

